

нието въ София взе да се прѣска усилено слухъ за нова една наша война съ Сърбия въ най-близко бѣдѣще и когато се появихъ първитѣ извѣстия за назначаванъето отъ портата делегати за въ Турско-Българската комиссия, по разглѣждане органическия уставъ на Ист. Румелия, тогава азъ за пръвъ пѣтъ чухъ (не помня добрѣ отъ Капитанъ Бендеревъ или М-ръ Никифоровъ, които азъ при всѣко едно свое дохождане въ града виждахъ и двамата), че Министерския Съвѣтъ въ прѣдъ видъ на най тежитѣ испитания, ако не гибель, които неминуемо очакватъ нашето отечество въ едно най непродължително време, разглѣждалъ въпроса за способа, по който може да бѣде спасено и рѣшавалъ да търси примирение съ Россия, тѣй като другитѣ Европейски държави ни били изоставили на собственитѣ слаби наши сили, а за да стане това примирие съ Россия, Министерския Съвѣтъ третиралъ въпроса за способа, по който може да се испъди Българския Князь Александъ I. При друго едно свое идванъе, по служѣбни работи, въ Министерството, азъ имахъ случай да видя съ собственитѣ си очи и прочета цѣлъ редъ зашифровани телеграмми отъ нашитѣ власти въ пограничитѣ съ Сърбия мѣстности (отъ Царибродско, Трънско, Видинско и т. н.), които депеша, като една, говориха, че Сърбитѣ на вредъ се готвятъ за война: на населението заповѣдали да си прибержтъ сѣзната колкото може по скоро, най поспѣшно довършвали нови пѣтища отъ къмъ Дѣсченъ-Кладенецъ, а сжщо и мостове, които пѣтища и мостове, при единъ поврѣхностенъ поглѣдъ на картата, се виждаше, че нѣматъ съвършено никакво търговско значение, а стратегическо, военно — голѣмо. Въ една депеша прочетохъ, че между Бѣла-Паланка и Пиротъ сърбитѣ трупатъ голѣмо количество войска (въ телеграммата се прѣброяваше точно колко войска